

Lader de smaa Børn komme til mig! Marc. 10. 13-16.

THYLLBERG - BOKNER. ST. LOUIS

No. 2. }

Februar 1877

{ B. Aarg.

Nærhedsdagene i Altona.

[Efter "Aftendiskule".]

(Fortsættelse fra for. No.)

Den Glæde, som Pastor Sasse havde af sin lille Forsørgelsesanstalt, var det nu altsaa, som Raadssherren i sit Hjerte havde svoret at ville forstyre for ham. En Dag bliver der overrakt Præsten en Skrivelse fra Byraadet. Den er dateret 17de Februar 1714, og i Brevet hedder det, at han inden 4 Uger maa flytte sin Anstalt fra Tomten, der fra nu af var bestemt for et andet Brug. Til sin store Fortrakfelse erfarede han ovenikøbet, at man vilde opføre et Forlystelseshus og en Vandsefal paa den samme Tomt, der var bleven ham saa kjær og dyrebar. Dieblikkelig ilede han til Borgermesteren, for om muligt ved hans Hjælp at faa udvirket en Forandring i Bestutningen. Men det var Alt forgæves. Borgermesteren viste ham fra sig med den Besked, at han fik gaa til Raadsherre Hofleben, han var den, som havde med denne Sag at gjøre. Pastor Sasse gjorde,

som det blev sagt ham. Efterat have ventet længe udenfor det store pragtfulde Hus, fik han endelig komme ind. Der sad Raadssherren i en stor, mageligænestol, uden saa meget som at bede Pastoren sætte sig ned. Efterat Pastor Sasse havde forebragt sin Sag og inderlig bedt Raadssherren om dog at betænke sig, sørend han iværksatte en saadan Plan, svarede Hofleben: "Nu vel! Jeg skal anvende min Indflydelse til Gunst for Dem, hvis De tager tilbage igjen, hvad De nylig besyldte mig for, nemlig at jeg bringer denne By's Borgere i Djævelens Bold."

"Jeg kan ikke erindre at have sagt noget Saadant," svarede Pastor Sasse.

"Om De ikke netop brugte de samme Ord, var det alligevel omtrent saa, Deres Ord faldt," tog Raadssherren igjen til orde: "De tager dem altsaa tilbage?"

"Hjertelig gjerne tager jeg dem tilba-

ge," svarede Pøgstor Sasse igjen, "hvis De ogsaa har forandret Deres Maade at leve paa."

"Jeg har ikke forandret Noget, tænker ikke heller paa at gjøre det," lod den rige Mands Ord, "men De skal og maa nu erklære, at jeg ikke forfører Folk til at vandre paa den onde og brede Vej."

"Hvis jeg forstaa Dem ret", spurgte PastorSasse, "ønsterDe, at jeg skal sige om Dem, at De fører Folket paa Veien til Himmelen?"

"Til Himmelen? Til Himmelen? Nei vist ikke! Blot det, at jeg ikke hjælper dem til at komme i Helvede. De kan nu tænke, hvad De vil, for mig, men jeg for min Del tror, at jeg vandrer paa den rette Vej, og paa den vil jeg ogsaa her- efter vandre."

"Er De aldeles sikker paa det," spurgte den fromme Pastor Sasse med dybt bevæget Stemme, "at De vandrer paa den Vej, som fører til Himmelen? End om Gud kaldte Dem bort i denne Nat, er De da vis paa, at Deres Del og Arv vil være hos dem, som i Fromhed og Oprigtighed have tjent sin Herre og Gud indtil det Sidste?"

Den rige Mand taug et Dieblif. Hans onde Samvittighed talte for tydeligt til, at han turde besvare Spørgsmaalet med Ja. Endelig udbrod han noget nedstemt: "De tror altsaa, at jeg er for- tabt og fordømt?"

"Paa ingen Maade," svarede Pastor Sasse. "De lever endnu i Raadens Tid. Jesu Kristi, Guds Lams Blod, som er blevet udgydt paa Korsets Træ for al Verdens Synd, kan ogsaa gjøre Dem ren. Men, for at det kan ske, maa De gjøre Bød, omvende Dem fra Deres Synder og søge hen til den dyrebare Frelser. Hvis De ikke vil gjøre det, da gaar De den evige Fordærvelse imøde. Hvorfor vil De det? Jesus er beredt til at antage sig ogsaa Dem og til i Raade

at forlade Dem alle de Synder, De har begaaet imod Gud og Menneffer."

"Jeg, jeg skal have syndet mod Gud og Menneffer," udraabte Raadsheren i stor Brede. "Nei, nu gaar De for vidt, det er dog vel meget at komme med flige Forhaanelser lige op i Ansigtet paa Gn. Gaa De kuns, min Herre, jeg har hørt nok og vil herester ikke høre et eneste Ord mere af Dem, Inden 4 Uger, haaber jeg, at jeg selv kan tage Tomten i Brug."

Flere Borgere i Byen gjorde sig megen Anstrængelse for at faa Beslutningen forandret. Men det var til ingen Nytte. Raadsherre Hofleben havde fuldt og fast besluttet at gjøre det forbl med Pastor Sasses Tilfredshed og gode Dage. Pastor Sasse havde allerede truffet Foranstaltninger til at optage de Hjælpeløse i sit eget Hus. Men just som han var isærd hermed, faar han fra en velhavende Borger i Byen, Bødfermester Büchler, Tilbud om istedet herfor at benytte sig af et Hus med tilhørende Have, som Sidstnævnte eiede omtrent en Times Gang fra Altona. Eiendommen egnede sig fortræffelig til et saadant Brug. Haven var tilstrækkelig stor til at forsyne Husets Beboere med Frugt og Grønsager. En liden Eng, som stodte til, kunde tjene til Legeplads for Børnene. Bødfermester Büchler negtede ganske bestemt at tage imod den mindste Betaling for Leien. "Jeg maatte jo frygte for," sagde han, "at alle mine Kar og Tønder ville falde fra hinanden, hvis jeg tog en eneste Skilling derfor."

16de Marts 1711 satte et underligt Tog sig i Bevægelse og drog syngende ud af Altonas Porte. Foran i Spidsen gik PastorSasse, iført sin Embedsdragt; med høj klar Stemme sang han den 23de DavidsSalme: "Herren er min Hyrde, mig skal ikke fattes" o. s. v. Efter ham fulgte de Forældreløses Plejemoder med det mindste Børn paa sine Arme. To Smaa holdt sig fast i hendes Klæder og

trippede ved Siden af hende asted. Derpaa fulgte de 2 andre Enker hver med et lidet Barn ved Siden. Derefter fulgte de andre Børn, to og to i Råd, hvorpaa Skolemesteren sluttede Toget. Med stor Embedsiver vedligeholdte han den fornødne Orden blandt Børnene. En stor Masse Menneſker strømmede til for at se Toget. Mange vare ſaa bevægede ved dette Syn, at de ikke kunde holde ſig fra at græde, medens Andre ſtemte med i at ſynge, ſaa at Fjeld og Skov gjenlød af den deilige Salmefang. Den brave Bûchler bød Toget velkommen ved Indgangen til Huſet. Da Paſtor Sasse betraadte Dørtærſtelen, opløſtede han ſine Hænder mod Himmelen og ſagde: "I Navnet Faderens, Sønnens og den Hel- ligaands! Dette Sted ſkal hede "K r i s t i a n a," thi det ſkal være den Herres Jeſu Krifti Tempel og en Bolig for hans Børn." — Amen!" raabte Bûchler; "Amen!" gjentog hele Skaren med bevæget Stemme. Det var en Glædens Dag for den fromme Præſt og hans Benner. Da det var godt, mildt Vaarveir, forſamlede hele Skaren ſig ude paa Engen, hvor Paſtor Sasse forſt rettede nogle Formaningens Ord til den og derpaa under Bøn og Sang indviede Stedet. Bûchler havde rigeligen ſørget for Mad og Drikke til Alle. Den lykkelige Præſt og hans Benner tilligemed Enkerne og Børnene hyggede ſig i uforstyrret Ro med hverandre den hele Dag. Skolemesteren erklærede endog, at han heller vilde have miſtet det andet Ben med, end ikke at have ſaaet deltage i Feſten.

Smidlertid varede det ikke længe, førend de ringe Hytter i Hamburgergaden ved Siden af Kirken bleve nedrevne. I Begyndelſen af Maret 1713 reiſte ſig en ſtor pragtfuld Bygning paa det ſamme Sted, hvor for kort Tid ſiden Enkerne og de Faderløſe havde havt ſit Hjem. Dette Huſ var beſtemt til Fornielſer af det

daarligſte Slags ſaaſom Dands, Drikke- lag o. ſ. v. Der var blandt andre Rum en ſtor, prægtig Dandsſal, og under ſtor Pragt indviede nu Raadsherren ſelv i egen høie Perſon det nye Huſ med et Bal. Al og Vin fløde i Strømme, de Dandsende ſtrævede haarde i ſit Anſigts Sved, man jublede og larmede, og den Enne ſyntes at overgaa den Anden i at ſtraale og ſtoie meſt. Men alligevel følte man ſig paa langt nær ikke ſaa lykkelig der, ſom Paſtor Sasse med ſine Benner og Pleiebørn hin Foraarsdag ude paa Engen.

(Fortſ.)

Benjamin Franklin.

Ligeſom man har kaldt Waſſington dette Lands Fader, har man kaldt B. Franklin dets B e d ſ t e f a d e r. Derfor givte vi Eder, kjære Børn, ogſaa et Billede og en liden Beſkrivelse af denne Mand.

Han blev født i Boſton i Maret 1705 og var den yngſte af 17 Sødſkende. Hans Fader var Sæbeſyder og en rederlig, gudſrygtig Mand, der for ſin Troes Skyld var udvandret fra England til Amerika. Det var ikke godt for ham at ſtaffe alle diſſe Børn Føde og Klæder, og de bleve ikke forkjælede, men maatte tidligt lære et ordentligt Haandværk og flittigt at bruge ſine Kræfter.

Benjamin viſte tidligt en ſtor Forſtand, var ivrig for at lære og læſe, og Faderen vilde gjerne ladet ham ſtudere; men han havde ikke Midler dertil. Benjamin maatte da forſt hjælpe ſin Fader, ſom ſaa i Smedelære og lærte derpaa Bogtrykkerkunſten hos ſin ældre Broder. Smidlertid havde han ved Siden heraf benyttet al den Tid, han kunde ſaa tilovers, til at læſe og lære. Som femtenaarig Dreng ſkrev han allerede Dpſatſer i den Avis, ſom hans Broder trykkede. Diſſe vakte ikke liden Opmærksomhed;

men hans Broder var misundelig herover og behandlede ham haardt. 16 Aar gammel kom han da fattig og hjælpeløs til Philadelphia, fandt dog her ved sin Dygtighed snart Benner, reiste til London for at uddanne sig videre som Bogtrykker og udvide sine Kunstaber i Sprog og Naturlære og anlagde saa i 1728 et eget Bogtrykkeri i Philadelphia. Fra nu af udøvede han herfra en stor Indflydelse ved at udgive Aviser og Bøger, stiftede et Bibliothek, et akademisk Selskab, et Hospital m. M.

Han studerede flittigt de Love, Gud har sat i Naturens Rige, og var den Første, som opdagede Lynets Natur, at det er en elektrisk Gnist, og opfandt Lynaflederen. Han gjorde i dette Siemed under heftigt Tordenveir ofte temmelig livsfarlige Forsøg. Denne saa vigtige og nyttige Opfindelse gjorde hans Navn bekendt over hele Europa.

I sit Fædreland blev han for sin Dygtighed, strenge Redelighed, Tarvelighed og Velgjørenhed mere og mere agtet og hædret. Han blev betroet de vigtigste Tillidsstyver, talte som Sendebud til England uforfærdat sit undertrykte Fædrelands Sag og lod sig hverken ved Tilbud om de høieste Embeder eller ved de haardeste Trudsel af den engelske Regjering bevæget til at tie till Undertrykkelserne. Han havde gjort, hvad han formaaede, for at forebygge Krigen med England.

Under denne var han vel ingen Genera som Washington, men hjalp desto mere ved sine kloge Raad. Da det saa mørkest ud for Washington, talte han som Gesandt til Frankrig der saa varmt Fristaternes Sag, at Frankrig sluttede Forbund med dem. Nu først kunde Washington optræde med Kraft og Held mod England. Men Franklin arbejdede da ogsaa ivrigt for saa snart som muligt at gjøre en Ende paa den blodige Krig, og han var Hovedmanden ved den Freds slutning, hvorved disse Staters Uafhængighed i 1783 blev sikret.

I Frankrig opholdt han sig endnu 2 Aar efter Krigens Ende som Gesandt herfra. Der herskede ved Hoffet den største Luxus. Man gif i Silke og Fjøl, behængt med Guld og Sølv og Edelstene. Men Franklin bød sig ikke for Moden, men viste sig ved Hoffet i sine tarvelige Klæder af Uld og Linned, og den ærverdige, høie Dlding, hvis sølvhvide Haar i lange Lokker hang ned over Skuldrene (saaldes som I se det paa vort Billede), gjorde ved sin Optræden der paa de letfærdige og forsængelige Franskmænd dog et saadant Indtryk, at Mange begyndte at indføre en større Simpelhed i Klædedragt.

Da han i September 1785 atter landede i Philadelphia, blev han modtaget med stor Jubel af en uoverskuelig Folkesmasse. Han vilde nu gjerne tilbragt Resten af sin Alderdom i Ro. Men man kaldte ham til Præsident for Staten Pennsylvanien, og han tog nu en virksom Andel i Affattelsen og Forbedringen af vort Lands Konstitution. Hans første Forslag i Kongressen var, at hvert Møde stulde aabnes med Bøn.

Taalmodig og gudhengiven bar han haarde Lidelser i de 2 sidste Aar af sit Liv. Fra sit Smertens Leie ydede Dldingen mange Lidende Trøst og Hjælp, og om det stod ofte Landets og Byens npperste Mænd for at søge Raad. I April 1790 hensev han, næsten 85 Aar gammel.

Barmhjertighed mod Dyrene.

Ligesom vor kiære Himmelsfader forbarmer sig over alle levende Skabninger, ogsaa de mindste og ringeste, og hører de hjælpeløse Ravnunger, som Moderen har kastet ud af Reden og ikke vil antage sig, naar de ligge der og strige og raabe til Ham,— saaledes skulle vi vise Barmhjertighed ogsaa mod Dyrene.

Lille August og Anna følte Deltagelse med den mavre, sultne og forvildede lille Kat, som de allerede længe havde seet hjemløs snige sig rundt Huset. Den var saa sty og turde ikke komme ind. Men da de saa den næste Morgen øse i Skaalen den Melk, de selv havde faaet til Frostost af Moderen, begynder den at komme

nærmere, og de se nu forventningsfulde og tilfredse paa, hvorledes Katten efterhaanden nærmer sig Skaalen og stiller sin Hunger med den Mælk, som de for dens Skyld nu selv gjerne undvære.

Et smukt Exempel paa Barmhertighed mod et lidende Dyr og endmere paa et Dyrs Taknemlighed og Trofskab mod sin Velgjører til Bessjæmmelse for mange Menneſker, have vi i den følgende Fortælling fra Korstogenes Tid om

Ridder Gotfred og Løven.

Hr. Gotfred var sig en Riddersmand, en Korsfarer til Guds Lov, han drog at kæmpe i Østerland om Tyrkernes Kristen-Rov.

Hans Længsel stunded mod Herrens Grav, Bag Golgathas Høi i Løn, saa drog han bort over salten Hav til Kamp for Guds egen Søn.

Dg hvor han reiste, og hvor han kom, det vidnede alle trygt, han var en Ridder saa god og from, en Helt uden Dadel og Frygt.

Dg hvor han vandred, og hvor han stred, i Kamp som i Fredens Tid, han var en Troster for hver, som led, en Hjælper, saa mild og blid.

Hedt brændte Solen en Middagsstund fra Østerlands Himmel blaa, vor Ridder vandred i kjoelige Lund, alt mellem de Blomster smaa.

Da lød der med et fra Krattet ud et Suk, som i Angst og Nød; Hr. Gotfred fulgte sit Hjertes Bud og ind giennem Krattet brød.

Dg da han lste der hen med Hast, hvor Sukkene stege op, da saa han en Løve, omslynget fast af en bugtende Slangekrop.

Afmægtig Dyrenes Konge laa paa Jord med gispende Drag, fælt spillede Slangehammen blaa i sit knusende Favnetag.

Det var sig Hr. Gotfred — hans Daad var smuk — han langede Sværdet op, saa delte han med et eneste Hug den skjællede Slangekrop.

Det var sig Hr. Gotfred, han grued ei, sin jernklædte Hæl hel fast han satte paa Slangen, saa grim og lei, til Hjernesfalken den brast.

Men Løven reiste sig blid og from og rækked sin Krop en Stund; da Ridderen vendte mod Retren om, den fulgte ham som en Hund.

Dg hvor han reiste, og hvor han stred, der fulgte den trofast med, og ei en eneste Gang man ved, den gjorde nogen Fortræd.

Naar Nattekulden var haard og stræng, — det kunde den være til Gavn — da fandt Hr. Gotfred saa lun en Seng i Løvens den laadne Favn.

Var Kjøfnet fattigt og Koften tør, da vandred den ud paa Jagt, og sjelden vared det længe, før et Bytte den hjem fik bragt.

Det lagde den ned for Ridderens Fod, selv notedes den med, hvad den fik, og klappede saa Ridderen Bennen god, da lyste dens kloge Blik.

Nu Krigen er endt, og alt bered at drage til Hjemmet hen; Hr. Gotfred stander ved Havets Bred alt hos sin trofaste Ven.

Slet ingen Skipper vil have den med, tilbage den blive maa, alt ligger Jollen ved Landingssted, kun Ridderen ventes der paa.

Han klapper dens stride, bølgende Man,
han stryger den hen over Lærd,
endnu et Farvel — og bort fra Land
han støvner med sine Mænd.

Men høit og ensom paa steile Kyst
staar Loven, stirrende ud,
da lyder med et fra dens stærke Bryst
et jamrende Smertesubbrud.

Da sænker den Snuden mod Poten n.d
og brøler i Smerte og Kval;
den stakkels Løve, nu først den véd,
at Bennen den miste skal.

Saa springer den ud over Klintens Rand
og styrter i Bølgens Favn,
og skynder sig frem, saa godt den kan,
mod Skibets duvende Stavn.

Der rinder en Time, der rinder vel to,
end følger den Skibets Bei.
"Vend om nu, Skipper, jeg har ei Ro,
min Løve forlader jeg ei!"

Da lægger Skipperen om sit Kor
med tvært og modvilligt Sind,
dog lystre maa han Ridderens Ord
og styre ad Landet ind.

Hr. Gotfred vandrer urolig hen
og spejder mod Klinten did,
da ser han sin stakkels, trofaste Ven
at kæmpe den sidste Strid.

"Sæt Vaaden ud i en Fari!" Han fik
det neppe ud af sin Mund —
den hilste ham end med et trofast Blik
og sank saa til Havets Bund.

(Emanuel Henningsen.)

Et sikkert Sovested.

En Netslærd fra Philadelphia reiste
engang glennem en af de sydlige Stater
her i Landet. En Aften efter en meget
besværlig Dagsrejse saa han sig nød-
saget til at tage ind i et Hus paa en en-
som Bomuldsplantage og bede om Ly

for Natten. Man tog imod ham; men
i Aftenens Løb syntes han at bemærke
Noget i Husbondens Dyrkelse, som vakte
hans Mistanke og fyldte hans Sind med
Bekymring med Hensyn til hans Sikker-
hed i dette Hus.

Endelig blev han ført til sit Sovetam-
mer, der stod lige til Familiens Bærelse.
Her beskæftigede hans Tanker sig paany
med de Ting, som havde forurosliget
ham, indtil hans ophidsede Indbild-
ningskraft forespillede ham Muligheden,
om ikke Sandsynligheden af et natligt
Røveri eller Mord.

I al Stilhed begyndte han at for-
skandse sit Kammer saa godt, han kunde;
han stængte Binduerne vel, satte Borde,
Stole og Alt, hvad der kunde flyttes i
Kammeret, imod Døren.

Medens han endnu var beskæftiget
med disse Sikkerheds-Foranstaltninger,
hørte han Lyden af uforstaaelige Ord,
der bleve talte i Familiens Bærelse, og
hans Frygt tiltog. Han lagde sit Dre
til Nøglehullet og lyttede. Men, hvad
hørte han? Husfaderen holdt Aftenan-
dagt med Sine; nu bad han, ja bad og
saa for "den Fremmede, som Gud havde
ført til deres Hus for at finde Hvile for
Natten under deres Tag."

Da Bonnen var tilende, reiste vor lyt-
tende Ven sig op fra sin bølede Stilling,
man kan tænke sig, med hvilke forandrede
Følelser. Al hans Frygt var forsvunden.
Beroliget lagde han sig til Hvile og nød
en vederkvægende Sovn med den Forvis-
ning, at et Hus, hvori man frygter Gud
og beder, er et sikkert Sovested.

Du skal ikke bande!

1. En gammel gudfrygtig Borger
fortalte, hvorledes han engang havde
kjendt en Avelsmand, der plejede paa
en gruelig og letsærdig Maade at sværge
ved Guds Lidelser, Saar og Sakramen-
ter. Borgeren irettesatte ham med kriste-

lig Bæfedenhed og mindede ham tillige om, at han skulde betenke sig vel: han drog nu i Krig, hvor det gjaldt Legeme og Liv. Men Adelsmanden var trodsig og fræk og svarede ham, at Banden og Sværgen passer sig godt for tapre Krigsmænd, det hørte med til Haandværket og de tapreste Sværgere have sædvanlig den bedste Lykke. Da det saa kom til Slag, blev hans Kæveben bortskudt, saa hans gudsbespottende Tunge hang ned paa Bryftet til stor Stræk for dem, som saa det. Efter saa Dages Forløb maatte han opgive sin Aand.

2. En Garver, som vadsfede Skind ved Elven, blev overrasket af et heftigt Skylregn. Bred stod han op, løstede den knyttede Næve mod Himmelen og raabte: "Skal Du da bestandig lade det regne, netop naar En mindst trænger det?" Et Tordenstrål og et Lyn var Svaret. Det for ned og lammede hans Arm, som han havde løftet mod Himmelen. Hans øvrige Lemmer vare uskadede, — thi Herren vilde endnu ikke fordærve hans Sjel — men den lamme Arm maatte han beholde hele sit Liv igjennem til en stadig Grindring om, at den, som b a n d e r G u d, s k a l b æ r e s i n S y n d.

Lille Svends Udtalelse om Winterveivret.

Det er et underligt Veir vi har!
 Det er, som holdt det Folk for Nar.
 Nu er det Lø, saa Gaden sprøtter,
 nu er det Frost, man skal ud paa Skofter;
 saa saar man Sneestorm, man neppe kan
 staa,
 man maa ha' W e n d r i c h s Stormhue
 paa.

Alle smaa Spurve synes blæst væk,
 Isen paa Søen har faaet et Knæk;
 gamle Personer paa Gaderne falde,
 Glatisen giver en voldsom Skalle!
 Nu har vi Skylregn, nu Himlen klar,
 det er et underligt Veir vi har.

Dog, jeg vil ikke i Brede gaa,
 fryser det, tager jeg Skofterne paa;
 tøer det, ser jeg, hvor dybt jeg kan bunde,
 helt op paa Skafterne, nogenlunde.
 Glat og Sneestorm — ! jeg stormer hen;
 falder jeg — saa staar jeg op igjen.
 (H. C. Andersen.)

Gaade.

1. 2. 3 4. 5.

Nu vilde du gjerne være fri
 og rende omkring som en Fole,
 men Twangen maa du finde dig i,
 for Livet ta'r dig i Skole.

1. 2. 3.

Du ved ikke nu, hvor haardt den kan trykke,
 og kjenner ei heller din egen Lykke,
 du springer rasst paa dem begge to
 og træder endnu dine Børnesko.

3. 4. 5.

Du kjenner mig strax paa mit norske Maal,
 en Normand, paa ham kan du stole,
 jeg kommer aldrig med Ber og Paal,
 men følges bestandig med Dle.

4. 5.

Ja, nu saar du rigtig prøve at giette,
 jeg synes nok, Gaaden er af de lette,
 det gjælder jo bare at kunne se.
 Er dette en Gaade? nei, nu maa jeg le

Evar paa de bibelske Spørgsmaal i No 1

1) Guds Rige og hans Retfærdighed (Math. 6, 33).

2) Al god Gave og al fuldkommen Gave (Jac. 1, 17).

3) Til Lærdom, til Overbevisning, til Rettelse, til Optugtelse i Retfærdighed (2 Tim. 3, 16).

Opløsning paa Gaaden i No. 1.

1) W i n, 2) R e t, det Hele: W i n t e r (Winther er en dansk Digter).

Børneblad,

3 die Aargang, 1877.

udkommer 1 Gang om Maaneden i den første Halvdel af hver Maaned. Prisen er 35 Cents pr. Exemplar. Til bore Agenter, der selv holde Navneliste og sørge for Bladets Uddeling og Betaling, leveres Bladet (uden Paaftøvning af de enkelte Abonnenters Navne) billigere, nemlig:

3 Pakker paa fra 5—9 Exp. efter 30 Cts. pr. Exp.
 — " " 10—49 " " 25 " —
 — " " 50 og derover " 20 " —

Betalingen erlægges forskudsvis. Hvis ikke, forhøies Prisen med 5 Cts. pr. Explr.

Allt, hvad der vedkommer Bladet, indsendes til

Rev. J. B. Frich
 Dr. 161, La Croix, Wis.